

2. LEGENDAMESÉK

010

Szent Péter még a tíz szem cseresznyé

Annak idején, mikó Krisztus a földön járt, Szent Péter vót a kísézője. Hát möntek, vándoráltak. Gyalog möntek, persze. Krisztus mönt elő, Péter mönt utána. Maj mögpillantott Krisztus egy apró pénzdarabot, de ē vótak fáradva nagyon.

– Nézd, Péter – aszongya –, ott van egy pénzdarab, vödd föl, jó lössz az, maj vögyünk rajta valamit!

– Hát – aszongya – Uram! Olyan kicsike az a pénz, hogy nem is érdemēs lēhajúni érte! Mindēgy. Krisztus lēhajút, osz fővötte a pénzdarabot. Odaértek a legközelebbi faluhoz, vött rajta tíz szöm cseresznyét Jézus Krisztus.

– Jaj de éhös vagyok! – aszongya Péter. – Mikó öszünk mán? A cseresznyébű...

– Maj ha kimögyünk! Iparkodni köll. Most köll mönni! Maj ha mögpihenünk!

Ahogy möntek, a Jézus Krisztus bizonyos időközönként lēejtött akarattā egy szöm cseresznyét. Hát persze Péter éhös vót, mohón főkapta és benyalta. Möntek mégin tovább, mégin egy szömet. Úgy, hogy aszongya egysző a Krisztus:

– Látod, Péter! Nem akartā lēhajúni azé azēgy pénzdarabé, amit mög vöttünk belüle, tízsző is lēhajútā érte!

Hogy nem kő kevélynek lönni!

– Látod? Ez a kevélység. Ęccő lēhajútā vóna, mos mög tízsző lē köllött hajúni! Nē légyé ilyen!

No, ez nem vót elég. Odaértek a másik faluhon, rájuk estelődött. Bekéredzködtek az ēggyik házhoz. Hát ott mög lakodalom vót! Hát mindēgy, szónak a gazdának, hogy valami vándorok vannak itt.

– Bē kő űket engenni! Szállást kő adni nekik!

Hát beterēték az ēggyik szobāba űket, mögvacsorāztatták, feküggönyök lē, hát Krisztus urunk belű feküdt, a Péter mög kívű. Valami részög társaság bekeverődött abba szobāba.

– E-hű! Hát ezök kicsodák, micsodák?

Add neki! Mögklípóták a Pétert, mer az feküdt kívű. No, mire a gazdāt értesítették, hogy itt baj van, a Péter mögkapta a magájét. A gazda kiterete űket illedelmes módon, hát csak vendögök vótak azok is, nem löhet űket lēkapni! Hát nem szabad ilyet csināni...

– Nė bántátok! Ezök az én vendégeim! Vándorok.
Ēmút az idő, ěccé męgin ěhun gyünnek ě! A részögök.
– Jaj! – aszongya. – Uram! Most – aszongya – fordíjjuk mög! Most – aszongya – ěn fekszők maj belúrú!
– Jó van – aszongya Krisztus.
Ezök odaérnek, aszongya ěggy:
– Komám! Most – aszongya – aggyunk a belsőnek!
Męgin mögklípóták a Pétört. Mán męgin a kevélység, ugyě. Má męgin bę akarta csapni a Krisztust. Deosz nem sikerút.

Banka János (1910. Csóka)
Csóka, 1984.